

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

27 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Petru URSACHE
Nadejda TOMA
Ghenadie NICOLAEV

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de Procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Tudor Cojocar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 noiembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Ivanov Andrei Igor, născut la 13.08.1985, originar și domiciliat mun. Chișinău, str. Alba Iulia 77/5, ap.86.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.05.2013 – 18.12.2013,
Instanța de apel: 11.03.2014 – 26.11.2014,
Instanța de recurs: 08.04.2015 – 27.05.2015.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 18 decembrie 2013, Ivanov Andrei a fost achitat de sub învinuirea adusă în baza art. 217, alin. (2) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța a constatat că conform rechizitorului, inculpatul Ivanov Andrei Igor a fost pus sub învinuire pentru faptul că, la 22.12.2012, în cadrul efectuării percheziției corporale la Ivanov Andrei, a fost depistat și ridicat un pachetel confecționat din hârtie, în care se afla o substanță vegetală uscată mărunțită de culoare verzuie, care conform Raportului de expertiză chimică nr. 363 din 25.12.2012, constituie substanțe narcotice „marijuana” cu masa totală de 2,82 gr.

Organul de urmărire penală a calificat acțiunile inculpatului Ivanov Andrei în baza art. 217, alin. (2) Cod penal „*păstrarea substanțelor narcotice fără scop de înstrăinare, săvârșită în proporții mari*”.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ivanov Andrei să fie declarat vinovat și condamnat în baza art. 217, alin. (2) Cod penal la 1 an închisoare. În baza art. 90 Cod penal, a suspenda condiționat executarea pedepsei.

În motivarea apelului, procurorul a invocat că instanța de fond neîntemeiat și eronat a apreciat critic declarațiile martorilor acuzării și anume a colaboratorilor de poliție Sîmboteanu I., Cîrlan A. și Mîrleanu A. precum și a celorlalte probe prezentate de acuzatorul de stat, dînd prioritate probelor apărării și anume declarațiile inculpatului, declarațiile martorului Școda E., care inițial a fost inclus în lista probelor acuzării, însă ulterior acuzarea s-a refuzat de proba dată deoarece a constatat că martorul este prieten cu inculpatul.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 noiembrie 2014 a fost respinsă ca fiind nefondată cererea de apel declarată de procuror împotriva sentinței instanței de fond, cu menținerea acesteea fără modificări.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a stabilit că instanța de fond la baza sentinței de achitare corect a pus declarațiile inculpatului Ivanov Andrei și a martorului Școda Eugeniu.

Instanța de apel a considerat neîntemeiate argumentele acuzatorului, precum că prima instanță în motivarea soluției incorect a indicat asupra caracterului contradictoriu al declarațiilor martorilor acuzării Sîmboteanu I., Cîrlan A., Mîrlean A. și Lazarev V., deoarece aceste contradicții generează dubii referitoare la învinuirea înaintată, nefiind confirmate prin alte probe prezentate de către procuror, fapt ce urmează a fi interpretat în favoarea inculpatului.

Totodată, instanța de apel a menționat că acuzarea nu a prezentat careva probe noi, pertinente, admisibile, veridice și concludente prin care dubiile în probarea învinuirii ar fi fost înlăturate.

De asemenea instanța de apel a respins argumentul acuzării referitor la faptul că, inculpatul a refuzat să efectueze expertiza medico-legală a stării de ebrietate, deoarece acest refuz nu poate fi interpretat în defavoarea inculpatului, în condițiile în care sarcina probării vinovăției inculpatului aparține părții acuzării.

Astfel, declarațiile martorului Lazarev Veaceslav și a polițiștilor audiați în calitate de martori referitoare la faptul că, în momentul reținerii, inculpatul prezenta semne de ebrietate, au fost apreciate critic de către instanțele de judecată, deoarece aceste declarații constituie doar presupuneri ale martorilor, nefiind confirmate prin careva probe pertinente în acest sens.

De asemenea, instanța de apel a apreciat critic argumentele acuzării referitoare la faptul că, geanta inculpatului s-a aflat în permanență în preajma sa, deoarece acestea se bazează exclusiv pe declarațiile colaboratorilor poliției,

care au participat la reținerea inculpatului, și împotriva cărora Ivanov A. a depus o plîngere cu privire la pretinsele acte de tortură, maltratare și posibilă falsificare a probelor.

La fel, instanța de apel a respins ca nefondate argumentele invocate de procuror referitoare la faptul că, descoperirea substanțelor narcotice a avut loc în prezența martorilor asistenți, deoarece dubiile ce persistă în prezenta cauză nu sunt legate de momentul descoperirii substanțelor narcotice, ci de perioada ce a precedat descoperirii lor în lucrurile personale ale inculpatului, perioadă în care, martorii asistenți nu au fost prezenți.

Instanța de apel a conchis că, la materialele dosarului nu au fost acumulate suficiente probe, ce ar dovedi incontestabil învinuirea adusă lui Ivanov Andrei Igor, iar cele acumulate nu pot fi reținute, pe motiv că, acuzarea nu a înlăturat dubiile întemeiate, ce reies din acestea și care, în final urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului.

5. La data de 22 ianuarie 2015, împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând temeiul prevăzut de art. 427, alin (1), pct. 6) Cod de procedura penală, solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, procurorul a indicat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor argumentelor invocate în apel, nu a dat o apreciere corectă probelor prezentate de acuzare care în opinia recurentului, dovedesc incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate de organul de urmărire penală.

Recurentul a indicat în acest sens următoarele probe: declarațiile martorilor Cîrlan A. Sîmboteanu I. și Lazarev V; proces verbal de percheziție din 22.12.2012; raport de expertiză medico legală nr.363 din 25.12.2012; proces verbal de examinare a obiectului din 04.01.2013 și ordonanța de atașare a corpurilor delictive la cauza penală; proces verbal al examinării medicale nr.2974, de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, în care este indicat că inculpatul a refuzat să fie supus testării; procesul verbal de confruntare între martorul Sîmboteanu I. și Ivanov A.

6. Verificând argumentele invocate în recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 427 alin. 1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit art. 432 alin.(1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal menționează că potrivit practicii judiciare *erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.*

Instanța de recurs constată că temeiurile invocate de recurent, prevăzute în pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul consideră că criticile aduse de recurent în baza art. 427 alin. 1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume: *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței”,* sunt identice cu argumentele invocate de către acuzatorul de stat în apelul declarat, acestea au constituit obiect de discuții în instanța de apel, asupra lor instanța de apel s-a expus detaliat și motivat, așa cum este indicat în pct. 4 al prezentei decizii, motivare pe care instanța de recurs și-o însușește și repetarea căreia nu o consideră necesară.

De asemenea Colegiul subliniază că potrivit sensului legii eroarea gravă de fapt trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legiuitor în art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală și anume că, stabilire eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor, care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, dar trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Colegiul consideră că argumentele procurorului țin anume de reaprecierea probelor, însă acest fapt nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la

baza hotărârii instanței de fond, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi drept temei pentru reexaminarea cauzei, astfel constatându-se lipsa temeiurilor de casare prevăzute de art. 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală.

În consecință, instanța de recurs reține că temeiurile invocate de recurent nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, de aceea recursul ordinar declarat de către procuror, se declară inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin.(1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de Procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Tudor Cojocaru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 noiembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe **Ivanov Andrei Igor**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Publicată integral la 25 iunie 2015.

Președinte

Petru URSACHE

Judecător

Nadejda TOMA

Judecător

Ghenadie NICOLAEV